

over, at man vil lovgive paa dette Omraade, maa det jo siges, at man vil lovgive i fuld Forstaaelse af, at samtlige Hjem umulig ville kunne være i Stand til at varetage de Pligter, som de burde varetage. Fra Lærerstandens Side er der blevet klaget over, at specielt i en Tid, hvor det gælder om at skabe saa stor Frihed som muligt for Børnene, er Lærernes Magt og Indflydelse overfor dem yderst ringe. Der bliver sagt: Lad Børnene kun faa Adgang til Tobak, det er en uskyldig og ringe Fornøjelse. Men jeg siger, at det bør ikke være saaledes. Børn bør ikke have Lov til alt, hvad de voksne have Lov til. Børn have ingen Skade af at vide, at der er Nydelser, som de maa renoncere paa, indtil de komme til Skelsaar og Alder. De Anker, der fra forskellig Side, hvad jeg ikke er blind for, ville blive rejste mod Forslaget, vil jeg haabe ere saa smaa, at det, at Udvalget enstemmig har indstillet Lovforslaget til Vedtagelse, maa bevirke, at samtlige Medlemmer af Tinget ville forstaa, at der i Virkeligheden er Grund til at tage fat paa dette Spørgsmaal paa den Maade, der her er sket. Dermed skal jeg i Lighed med den ærede Ordfører anbefale Lovforslaget paa det bedste.

Meyer: Da den højtærede Justitsminister forelagde dette Lovforslag, var der straks en Del Uoverensstemmelser mellem Medlemmerne her i Tinget om denne Sag. Ikke destomindre er det nu lykkedes at konstatere, at et uenigt Folketing er i Stand til at frembringe et enigt Udvalg, saa at man her kan komme med en Indstilling, i hvilken der ikke findes forskellige Standpunkter. Dermed vil jeg ikke sige, at Udvalget er enigt i et og alt. Der er visse Spørgsmaal i dette Lovforslag, hvor Meningerne ikke falde sammen. Men man har ved Forhandling bøjet sig saa meget mod hverandre, at man har set sig i Stand til at frembringe en Ændring af det oprindelige Lovforslag, som alle Medlemmer have kunnet samles om. Dette anser jeg for saa vidt som et Held, som jeg tror, der paa dette Omraade bør gøres noget, der kan hemme en Uvane hos Børnene, der let kan blive en Last og en Fare. Jeg venter dog, ligesom den ærede Taler, der sidst havde Ordet, at Uenigheden vil vise sig, naar vi, der have siddet i Udvalg sammen og have anbefalet Lovforslaget, have talt. Jeg venter endog denne Modstand fra mit eget Partis Side, da intet af Partierne her i Salen er sikkert paa Medlemmerne inden-

for Rammen, idet dette er et af de Spørgsmaal, hvor Partirammerne sprænges, hvor Broder rejser sig mod Broder, en af de Sager, som sikkert ligesom den foregaaende vil føre til, at enhver tager sit Standpunkt efter det Skøn, han nu har, en Sag, hvor Politik og Taktik og Disciplin og al den Slags, som vi ellers alle vide er nødvendig, er borte, og hvor vi alle staa frit og kunne handle og stemme, som vi ville.

En Ting tror jeg dog, der ikke vil være Uenighed om, og det er, at Tobaksrygning er en Fare for Børn. Der er neppe nogen, der vil paastaa, at Tobaksrygning er af den Slags Ting, man bør anbefale sine Børn, og at det er lige meget, om de ryge én eller 20 Cigaretter om Dagen. Der er ingen, der vil sige: Lad kun Børnene more sig. Tværtimod, vi ere alle enige om, at vi her staa overfor en af de smaa Samfundsfarer, som vi ikke kunne lukke Øjeblikket for, og at det er vor Pligt at gøre, hvad vi kunne, for at den ikke skal udvikle sig videre. Men vil man dette, vil man skride til at hemme Børns Tobaksrygning, tror jeg, der ikke vil være en eneste Modstander af Lovforslaget om Børns Tobaksrygning, som vil kunne stille sig paa et Standpunkt, der indeholder blot for to Øre positivt; de ville alle komme med negativ Kritik, de ville intet have at fremføre, hvorved de kunne paavise, hvilken Vej vi skulle gaa for at forhindre Børn i at ryge Tobak. Men en saadan negativ Kritik har ingen Betydning for en Sag som denne. Havde Udvalget haft den Opgave, kunde vi have sat os ned og erklæret, at der ikke var Spor af Grund til at lave nogen Lov. Vi vilde derved have tilføjet Justitsministeren den lille Ærgrelse, at der intet var blevet ud af hans Lovforslag, og vilde have bedrøvet Lærerne med, at der var ikke noget at gøre ved denne Sag, og naar Samlingen var forbi, vilde vi kunne have sagt: Det var det eneste, der var at gøre her. Men dette har ikke været vor Mening. Vi have ment, der var noget at udrette, vi have ment, at det var muligt at give Bestemmelser i Lovform, hvorved man kunde hindre Børn i at bruge Tobak og derved bidrage til, at Børnene fik en bedre Forstaaelse af, hvad der gavner dem, og hvad der skæder dem.

Til dette Lovforslag er der knyttet et moralsk Moment, der, tror jeg, ikke er uden Betydning. Jeg hørte fortælle for nogen Tid siden, at da Bladene havde offentliggjort Betænkningen, havde Dren-